

Magistr vstal od stolu a jeho vysoká korouhev na zlaté helmě se zachvěla. Naštvaně odkopl židli, která za letu vzplála a na stěnu stanu dolétla jen hrstka popela. Skupina velitelů ve zlatých a zdobených zbrojích s vyraženým orlem na hrudích sledovali magistra s hrůzou. Nevěděli, zda mají svého velitele uklidňovat, nebo ho nechat vyběít si svou zlost. Voren'thal se opět otočil ke stolu a pohlédl na dokonale vybudovanou plastickou mapu nedalekého okolí. Precizně vypracované figurky jednotek byly přesně na místech, kde nyní byl stanový tábor pod vedením magistra. Nevyspání bylo znát nejen na magistrovi, ale i na ostatních u stolu. Ozval se Voren'thalův chraptavý hlas a ústa se mu skoro nepohybovala, když pronášel slova pro sedící u stolu. Hlas se zarýval do kostí a nikomu nebyl příjemný, ale všichni věděli, že Magistr dobře ví, co dělá. *„Za tři dny přijede princ a my nemůžeme našemu spasiteli říci, že nemůžeme uspět. Chci nové zprávy, nové průzkumy. Není možné, že mají takovou ochranu. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Všechny naše kouzla se mívají účinkem a žádný z našich bojovníků nebojuje jak má, když se postaví těm proradným modrým stvůrám. Do rána chci vědět, proč tomu tak je.“* Poslední slova ještě doznívala, ale to byl již magistr pryč ze stanu a mířil do svého stanu, aby se prospal. Byl odhodlán ráno opět zaútočit na město a tentokrát ho dobít pro svého prince. Neúspěch byl nemyslitelný. Oni byli vybráni, aby mohli jít s princem na tento svět, oni byli požeňnání jeho silou. Neuspět by znamenalo ho zklamat a to Voren'thal rozhodně nechtěl.

Magistr precizně zatáhl stanové dveře, aby nemohlo pronikat to proklaté světlo do stanu, které stále obklopuje celé město. Nikdy nepolevuje, nikdy nemění barvu, stále stejně svítí. Ulehl na lůžko a dlouho nemohl usnout, stále musel myslet na své neúspěchy posledních dnů a na to, jak to bude princovi vysvětlovat. Poté se propadl do hlubokého spánku, který si dlouho nedopřál. Neměl ve stanu strážce, kdyby ale měl, viděly by, jak magistrovo spící tělo pomalu pohlcuje záře. Modrá záře tak podobná té, jež halí město na protějším kopci. Sen, který se začal magistrovi zdát, se mu velmi líbil. Dobíjeli město a on stál na troskách a pekelně se smál. Sen se však pomalu změnil a on se ocitl v prostoru, nebo spíše v prázdnotě, a pomalu se k němu blížila záře. Záře, kterou dobře znal. Nebál se, byl připraven bojovat, ale ruce ani nohy ho neposlouchaly, chtěl začít rvát, ale ani to nemohl. Záře se přiblížila a uprostřed stála nahá postava a klidným hlasem, skoro až dětským, pozdravila strnulého Magistra. *„Zdravím tě, čestný. Víš, co dělá tvůj pán, když vy tu umíráte? Víš, proč útočíš? Nevíš, že...“* Postava se zvolna prošla kolem magistra. Opět začala mluvit, aniž by se jí pohybovaly rty, a nyní si Voren'thal všiml, že má i stále zavřené oči. *„Neměl by bojovník vědět, proč bojuje? Čest a spravedlnost, není to tvé krédo? Mysli, čestný, věř, a budeš spasen.“* Ona dětská postava jemně foukla magistrovi do tváře. V tu chvíli se magistr probudil a byl celý zalit potem. Jeho zrychlený dech dával najevo, že se mu muselo zdát něco opravdu děsivého. Do rána již toho magistr moc nenaspal.

Při rozbřesku obou rudých slunců vešel magistr do stanu, kde již čekali všichni velitelé v plné zbroji a čekali rozkazy útoku. Všichni byli udiveni, že Magistr na sobě nemá žádnou zbroj, pouze oblek vyšívaný zlatem. Na všech bylo vidět překvapení i přes strhané obličejové únavou. Krátkým mávnutím ruky Voren'thal všechny usadil na židli. Krátký proslov všechny udivil ještě více než magistrův oděv. *„Zavelte ke stažení z první linie a všem přikážete dvoudenní odpočinek. Zdvojte hlídky s pravidelným střídáním a sami se běžte vyspat.“* S těmito slovy se otočil a odešel ze stanu. Po chvilce strnutí všech velitelů se na jejich tvářích objevil výraz údivu. Nevěděli, co se děje, ale rozkaz přijali, odpočinek potřebovali všichni a s dalším marným útokem by jim všem opět ubylo sil. O dva dny později se zdálky objevil konvoj a byl přivítán výsostným zatroubením od hlídky. Magistr věděl, že jeho pán má přijet se podívat na probíhající boje. Sám se usadil ve velitelském stanu a všechny poslal pryč. Onen sen se mu již nezdál, ale stále mu ležel v hlavě, jako kdyby celý ten měsíc, co zde bojují, měl mysl pod jakýmsi oparem zuřivosti. Vždy jsem měl zdravý úsudek, nikdy bych nenechal zemřít tolik svých vojáků. Vyvstávaly další a další nezodpovězené otázky nad naprosto irelevantním jednáním posledního měsíce. Proud myšlenek, který nepřestal od onoho snu, náhle přerušil příchod rudě oděné postavy ve zbroji ve tvaru orlích křídel. Magistr urychleně poklekl a sklonil hlavu před svým pánem. Než stačil cokoliv říci, stan se otlásl hlasem Kael'Thase. *„Proč jsou jednotky stažené? Proč již neklečí na tomto místě ti proradní psy a město není v plamenech?“* Na odpověď nečekal a znovu zasypával Magistra otázkami a rozkazy. Voren'thal pomalu zvedl hlavu a sledoval svého pána, o kterém si vždy myslel, že on vede svůj lid k rozkvětu, ale nyní rozdával rozkazy tak naprosto nesmyslné a vražedné, že to nemohla být pravda. Sledoval ho zrakem již neomámeným lží a kouzlem proradného vůdce. Zadíval se Kael'Thasovi do očí a viděl jen žár nenávisti. V hloubi duše jen zelené plameny a zlost samotné legie. Tohle není ten princ, za kterého bych položil život. Opět z proudu myšlenek byl vytržen hlasem prince. Vidím, že svůj úkol nejste schopni splnit. Přivedl jsem vám

posily, které by mohly v dobytí města pomoci. Magistrovi poskočilo srdce radostí, že by si to vše jen namlouval z únavy, že by jeho pán nebyl až tak pohlcen zlostí? Vyšel ven ze stanu a až nepřírozeně mu spadla čelist, když viděl, co s sebou Kael'Thas přivedl. Zástupy démonů všech možných velikostí a tvarů. Někteří hořeli zelenými plameny, jiní se vznášeli pomocí blanitých křídel nad konvojem a práskali bičem. Ze všeho nejvíce se magistr zadíval na černě oděné postavy a přebíhal mu mráz po zádech. Eredarští černokněžníci, černé dlouhé kutny jim spadaly hluboko pod nohy a kápě jim sahaly daleko pod bradu a černá záře a malý zelený mráček, který je držel ve vzduchu i nad strážci záhuby, dával najevo jejich moc a sílu. Dobře v nich poznal tvory, proti kterým již měsíce bojují. Jediný rozdíl byl ten, že jak si dobře stačil Magistr všimnout, tihle eredaři byli černí, celí černí, a z krásné modré, až ocelové kůže, kterou měli tvorové v městě na protějším kopci, nezůstalo vůbec nic. Tak tohle jim přivedl jejich pán za posilu. Legii. Nyní mu vše došlo, když viděl, jak Kael'Thas rozdává další rozkazy a jednotky legie se pomalu staví mezi bojovníky krvavých elfů, kterým se takto odporná posila nelíbila o nic víc, než samotnému Voren'thalovi. Oni byli legií, loutkou pro dobíjení. Ničím jiným, než zbraní proti nechtěným. Opět se zadíval na Kael'Thase a chtěl konečně něco říci, ale princ ho opět předběhl slovy, že teď už to snad zvládnou. Postava vysokého elfa se otočila s takovou razancí, až purpurový plášť se zlatým vyšíváním se vznášel do vzduchu. Na moment to vypadalo, že má princ přízračná křídla jako oni strážci záhuby opodál. Princ v doprovodu několika pekelníků odešel a ponechal tam magistra se zástupem démonů, aby dobyl město. Magistrovi vířily myšlenky ještě s větší rychlostí, než kdy dřív. Vešel do velitelského stanu a počkal, než všichni jeho velitelé přijdou za ním. Někteří velitelé vypadali nadšeně z příchodu posil, ale těm bylo snadné vyčíst z očí, že se na svět koukají jakoby za oparem zelené mlhy. Pár jedinců vypadalo hodně rozmrzele a některým nešlo z výrazu tváře nic vyčíst. Magistr musel jednat, než všem velitelům a jeho vojákům budou z očí šlehat zelené plameny a jeho kouzelníci se budou vznášet na zelených mracích nad bitevním polem. Poklekl a až nyní mu došla všechna slova té podivné bytosti ze snu. Zavřel oči a začal si něco mumlat. Velitelé na něj z údivem hleděli a některé dokonce napadlo, že se jejich velitel zbláznil. Když tu magistrovy ruce zaplály modrou září a ohromný modrý výbuch světla osvětlil celý stan. Po chvilce, kdy záře odezněla, se Voren'thal rázně postavil a zahleděl se na své velitele. „*Tak jste již všichni zpět?*“ Nevěděli, co jejich velitel tímto prohlášením myslel, ale všem jakoby někdo sundal z hlavy přízračný závoj. Než kdokoliv stačil cokoliv říci, magistr začal rozdávat rozkazy tak, že to mnohým vlilo naději do žil. Během několika okamžiků bylo bitevní pole připraveno opět zaútočit a jednotky krvavých byly rovnoměrně rozděleny mezi demony a v podivných uskupeních kolem. Žádnému z démonů to nedošlo, některým to ani dojít nestačilo. S fanfárou na útok padla přes polovina demů s probodlými hrudníky a všichni eredaři vybuchli v modrých plamenech, které je strávili, jako by byli jen z papíru. Některým to došlo, ti ale byli v neorganizovaných skupinkách a bez velení brzy poraženi již spojenými silami krvavých elfů a dreanejců. Po bitvě, která byla spíše masakrem, všichni krvaví elfové spálili své purpurové pláště a zbroje. Svými zlatem vykládanými opasky si připnuli temně modré tuniky. A pod novou standartou se již podruhé vzdali své příslušnosti a přijali jméno Scyers, název krvaví elfové shořel spolu s jejich pláštěmi. Po čase utvořili křehký vztah s Aldor, což jsou příslušníci dreanejské rasy bojující proti legii. Tyto dvě frakce se nemají příliš v lásce díky letům války mezi dreanei a krvavými elfy, ale i tak tyto dvě frakce jsou schopny odporovat legii. Odporovat jen do doby než by přišel sám pán Plamenné legie. Toho se bojí opravdu nejvíce. Podařilo se jim odvrátit již jeden pokus o jeho vyvolání.